

dersterminer, 10 Aars-Ålderen, der skulde være Betingelsen for, at der overhovedet kan være Spørgsmaal om Straf, uden Hensyn til det enkelte Barns Udviklingsgrad, jfr. den preussiske Straffelovs § 43, 15 Aars-Ålderen, med hvilken en almindelig, men ringere criminel Tilregnelighed skulde indtræde, og 18 Aars-Ålderen, som skulde være Termin for den fulde criminelle Aalder. Herved skal man endnu tillade sig at bemærke, at medens Reglen med Hensyn til den sidste Klasse unge Mennesker mellem 15 og 18 Aar, netop fordi det i det enkelte Tilfælde maa komme i særdeles Betragtning, hvor vidt fremstredet den Paagjældendes Udvikling er ifølge hans Evner, Dannelse, Opdragelse og øvrige Forhold, formeentlig kun kan gives saaledes, at den almindelige Straf skal nedsættes, med Tilspøelse af en Grændse for Nedsættelsen, der passende synes at kunne sættes til Halvdelen, og af en Bestemmelse om, at Livsstraf ingensinde paa dem maa anvendes og Strafarbejde ikke udover et vist Aaremaal — man har meent, at 8 Aar i denne Henseende turde være et passende Maximum —, synes det at være en naturlig Følge af det hele Synspunkt, fra hvilket man troer, at 10—15 aarige Børns retsstridige Handlinger bør betragtes, at der for deres Vedkommende gives flere særlige Bestemmelser. For det første maa det naturligtvis gjøres gjældende som en Forsudsætning for Strafs Anvendelse imod dem, at de maa antages at have kunnet indsee deres Handlinges Strafbarhed, hvilket formeentlig i nogle Tilfælde, paa Grund af Forbrydelsens Art og Besskaffenhed, tør statueres som det Almindelige, hvorfor der er Formodning, om end denne i det enkelte Tilfælde kan hæves ved andre Data, som da selvfølgelig ville føre til, at Barnet ei heller for disse Forbrydelser belægges med Straf, medens det i andre Tilfælde maa komme an paa en nærmere Underfølgelse af det paagjældende Barns Forstandsudvikling og Opdragelse, om det kan antages at have havt den fornødne Bevidsthed om Handlingens Strafbarhed. Men dernæst er det ikke blot nødvendigt, at der overhovedet bestemmes heelt andre og mildere Straffe for Barnet end for den Vorne, men der bør uden Tvivl sættes et meget begrændset Maximum for de paa Barnet anvendelige Straffe. Ikke

blot Livsstraf men ogsaa Tugthuusarbejde bør være udelukket som Straf for Børn, og Forbedringshuusarbejde bør efter Kommissionens Formening ikke idømmes et Barn under 15 Aar udover 2 Aar — hvorved man isvrigt fremdeles forudsætter, at man ved Ordningen af Straf arbejdsanstalterne vil lade sig det være magtpaaliggende, at Forbedringshuusstraffen for Børn indrettes paa en med Hensynet til en virkelig Opdragelse af dem stemmende Maade. Og ligesom det endelig synes at burde være en Betingelse for Straffemagtens Indstriden mod Børn, at den af dem begaaede Forseelse er af en større Betydning — man har i Udkastets § 34 opstillet den Forordning, at den for Børne vilde medføre højere Straf end Bøder eller simpelt Fængsel —, saaledes har man meent, at det burde lægges i den øverste Suitsautoritets Haand at frafalde Tiltalen imod Børn, naar den af dem begaaede Forbrydelse ikke er meget stor, forsaavidt det maatte være antageligt, at Barnets Tugt og Forbedring nok saa godt vilde kunne naaes ved andre Foranstaltninger. Man har endog bragt det under Overveelse, om ikke Myndigheden i denne Henseende kunde tillægges den almindelige højeste Anklagemagt, men til at stille noget bestemt Forslag i den Retning har Kommissionen ikke drøftet sig, saalænge det endnu er uafgjort, hvorledes Spørgsmaalet om Anklagemagtens Ordning vil blive løst.

Abnorme Sjælsstilstandes Indflydelse paa Tilregneligheden omhandles i Udkastets §§ 36 og 37, af hvilke den første angaaer alle de Tilfælde, hvor Gjerningsmanden i Gjerningens Dieblik maa siges at have manglet Bevidstheden om sammes retlige Betydning og dermed om dens Strafbarhed, medens § 37 indeholder Reglen for de Tilfælde, hvor den Paagjældende i Gjerningens Dieblik vel ikke har været aldeles uden Bevidsthed om sin Handlinges retlige Betydning, men dog har befundet sig i en saa forstyrret Sindstilstand, at hans Tilregnelighed maa ansees at have været væsentlig ringere end et Menneskes i normal Tilstand. § 36 omfatter saaledes saavel de egentlige Affindige, hvad enten Affindigheden er en Følge af Naturfeil eller af Sygdom, hvad enten den er periodisk eller